

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske kopjeno.

Wudawa so kóždu kótotu w Smolerjez knihicziščeženi w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Jutry.

Matth. 28, 1—10.

Marja Madlena a Marja, Jakubowa macž, džěšchtej k romej, srudnej, kulsy we woczomaj — tola njekhabłazej w lubosći k swojemu Sbožnikaj. Semja sarža. Kaž běšče so Wóczez pschi; mumarjeczu byna wobkřědźil, rěczy wón nětko tež rěcz swojeje wschěhomozu pschi jeho horjestaczu. Čzi wajhtarjo so nastrožichu. Njebjełki poškoł pschińdže i njebjeł. Jeho wobliczo běšče jako blyst a jeho dražta běła jako kńěh. A tam, hdžež je křmjerčž kwoju móž wopokasala, rěczy wón słowa žiwjenja (scht. 5—7). Ssmjercž je morma, žiwjenje je žiwe. Ssmjercž je požrjeta, dobyće je dobyte. Wschił jandželskeho přědowanja je:

Budžće stroschtņi!

1. Jesuž je žiwy;
2. Row je prošdný;
3. Sswět je pschiwinjenný.

1. Jesuž je žiwy. „Wón je stanył, kaž wón prajił je. Wschitke jeho kłubjenja su „Haj a Hamjen.“ Žony so nabojaču. Schto čže je nakwaricž? Wone nimaja wotročkowsku bojosć, ale křwatu bojosć psched něschto wulkim, kotrež dže psche wscho čłowiske myšlenje. Tak praji tež kščeženit Jan: Ja njejkym hódny, so bych čzirowe rjemjenje wotwjasał. We tych žonach pak sthadžuje wjekeła jutrowna wěra. Duž khwataja k wuczobnikam, so bychu tež šhonili wo jich wulkim wjekele. A hdžž wone tam džeja, setka je Jesuž a praji k nim: „Pomhaj Bóh

wam! Njebojće so!“ Wone pschijachu so jeho nohom, so bychu so pschěšwědźile, so to kón njeje. Wone křwecža woprawdže jutry, dokelž su jeho žiweho wohladale.

2. Row je prošdný, tón row, kiž běšče čłowiska kłuposć přjedny i kamjenjom samknyła. Sngl wyschšeho měšnika je stamany. Kał móža so čłowjekajo swěricž, Božim wotmyšlenjam sadžewacž! A schto widža te žony w rowje? Niž kłacze, ale kłědn jeho ruki, kiž je wschitko mudrje wjedta, a njebjełkeho póbła, kiž je póbłany. Row je psches sańdženje a wuńdženje i nowa křwecženj. Na wschitkich kščełczijskich rowach kědža jandželjo a přěduja: Sbožni su čzi mormi, kiž w tym křwesu wumru: Ssmjercž, hdže je tvoje žahadlo? Hdže je, hela, tvoje dobyće? Jesuž je žiwy, duž je mi křmjerčž sańdženje k žiwjenju.

3. Sswět je pschewinjenný. Njedyrbjachu so te žony bojecž, hdžž na křwatnu křmjerčž Sbožnika mykłachu? Njedyrbjachu so bojecž, so tajke něschto tež na nje pschińdže? Ale jutry wopokasachu, so je móž křwěta slemjena. Semja je saržala, pschetož křud je so na nim stal. Wajhtarjo su roščěkali. Schto pomhaja jim hlebije, mjecže a schkity? Jandžel přěduje: „Slaj, wón přjedny waš pónđže.“ Niž jenož dženkja, ale wschitke dny hacž do kónza křwěta. Křwewjasany sngl wyschšeho měšnika je snamjo čłowiskeje njemozu. Sswětlo njemóže so wot čzmy sacžmicž, wěrnosć niž wot njewěrnosće swwjasacž. Jesuž praji: „Džicze a pschpowjedajće to mojim bratram! Žony dnyrbja pschpowjedžerki jutrowneje powjescže sa wuczobnikom byč. Dženkja kščeže spyta křwět horjestacže Sbožnika sa bajku

wudawacź. Ale njech śwět woła a herjeka — my jo lěpje wěmy — dobycze jutrowneho fěrschty dže dale śwój dobyczetśki pucź! Bajka njedawa móż nad śwětom, šmjerczu a rowom. W nim pať, tym horještanjnym, mamy troscht, móż a žiwjenje. Bosbėhńcze šwojej woczji: Stare je sascħto, hlaj, wsħitko je šo nowe scźiniko!

Šamjeń.

Jutrowna radośc a nadźija.

Alincź radościjwe nětko wsħudźom halleluja!
Kral krafnoscze je jutrowniczklu s rowa štanył,
Strach psħed šmjerczu je jerej wumoženyħ spanył,
Duź halleluja dobywařske šanosħuja.

Njech wutrobj wsħe woźiwjene posħakuja,
Šdyź ryhele je twjerde s durjom rowa scźahnył
Knješ žiwjenja a t Wótzei prjedy nař šam cźahnył
Do njebjeř, hdźež šo šwěryħ palmy posħicźuja! —

Hlaj! krónu žiwjenja a palmy! šħiczi měra
Kral jutrowny tam psħewinjerjam wobħnadźenyħ,
Šdyź wudźerźeli psħi nim šu hać do štónćenja.

— To žywa šħesescźijanam šawěscźuje wěra,
So herbštowo w šwětle doštanje šo wuswolentym
Tam, hdźež šu wosħewjaze měra wobħdlenja. —

U.

Wón je žiwny! —

Šdyź D. Luther s šhwilemi struchly a šrudny běřche, šo kóždy czař s tym šłowom troschtowařche a wosħewjeřche: „Wón je žiwny!“ — Czařto wón tute šłowa s krydu psħed šo na blido napiřa; haj, na wsħe durje a scźeny wón piřařche: „Wón je žiwny! Wón je žiwny!“ — Šako bu ras prařchany, šħto cħze s tym prařicź, wón wotmolwi: Šesuf je žiwny, a njeby-li wón žiwny był, njebych šej žaneje hodźinki žiwny być žadał. Šeno dofelž wón žiwny je, budžemy teź my psħes njeħo žiwni, kaź wón šam praři: „Ša šym žiwny, a wy budžecze teź žiwni!“ —

—n.

Dobywařske jutrowne wyskanje.

(Psalm 118, 15. 16 a Šan. 14, 19c.)

Hłóř (519): Wozucźe! tón hlóř wař woła.

Wozucźil je Knješ se španja,
A šłónzo jutrowneho ranja
Nam seřħadźało blyřħe cħaze! —

Psħelamal je durje rowa
Knješ žiwjenja, kiž s mozu woła
Nař t šwětklu, štawy šwobodne;
Šmjercź psħewinjena je,
Šso krařni žiwjenje,
Halleluja!

Duź špěwajmy,
Haj, wysħajmy!
Šso s Knjeřom žiwym šwajajmy!

Žiwny šym ja! — Šesuf praři;
Šso jako ryćeť Woři štaji
Psħed woczji struchlyħ towařħam;
Šmjercź a hela psħed nim cħeła,
Kiž fěrsħta žiwjenja šam reła,
A wodźeť nařħ je t njebjeřam.
Teź žiwni budžecze
Wy, kotsiž moji scźe!
— Šbóžnik šwědczi;
Nam njeřmjertna
Šo doštala
Še radośc s Knjeřom jutrowna.

Hłowa wón, my štawy jeho
Ššmy, morwi woźiwjeni s njeħo
A wubudženi se španja;
A herbštowo raja powołani
Tam njebjeřkeho s nowa šħmani
Ššmy scźinjeni psħes Šesufa;
Nam šłónzo jutrowne
Še s nim wsħať šħicźene. —
Halleluja!
Nětk dobycze
A wysħanje
Nam do wěćnoścze njeřħnje! —

U.

Martrať Ignatius.

Pod romskim kėžorom Trajanom, kotryž wot 98 hać do 117 po Khr. knjeřeřche, biskop Antioħije, Ignatius, kiž bě wucźobnik japosħtola Šana, w lěcze 107 martrařtku šmjercź počerpi. Šako mjenujzy kėžor na jenym wójniřkim cħahu do Antioħije psħińdže, wón špomnjeneħo muža Wořeho t šebi štafa a šo s nim takle do rećze da: „Kajti šy ty bohajabywať, šo niž jeno nařħim wuřam njeřpóřħařħ, ale teź drubich t teřħamřnej blařnośczi šawjedujeřħ?“

Ignatius wotmolwi: „„Theophorus (to je cħłowjeť, w kotryħ Bóħ byđli) njemóže šo bohajabywať mjenować. Šdyž pať mje ty bohajabywarja mjenujeřħ, dofelž šym njeřpsħećel pohaniřħ psħibohow, dħa tole winowanje psħijimam.““

Kėžor šnapsħećiwi: „Praři mi, šħtó je Theophorus?“ A Ignatius džeřche: „„Tón, kotryž ma Khrystuřa we šwojej wutrobje.““

Duź rjekny Trajan: „A njewěriřħ ty, šo psħibohojó teź w nař byđla, kotsiž tola ja nař wojuja psħećiwo nařħim nje-psħećelam?“

Ignatius wotmolwi: „„Šeno jedyn Bóħ je, kotryž je njeħo a šemju, morjo a wsħo, šħtož je w nim, štowil, a jedyn Šesuf Khrystuř, kotreħož kraľstwo je moje herbštowo.““

Na to rjekny Trajan: „Teho kraľstwo, ty prařiřħ, kotryž bu wot Pilatuřa šħižowany?“

A Ignatius džeřche: „„Teho, kotryž mój hrěch s jeho šakladnikom šħižowařche, a kotryž wsħu lescź a šłóscź šatana tym pod nobi da, kotsiž jeho we šwojej wutrobje nosħa.““

Duź praři kėžor: „Mařħ ty po tajkim teħo, kiž bu šħižowany, we šwojej wutrobje?“

Ignatius wotmolwi: „„Haj, psħetož piřane štaji: Ša cħzu w niħ byđlicź a w niħ kħodźicź.““

Na to wupraři Trajan šłėdowazy wuřub: „Dofelž Ignatius wuřnawa, šo wón teħo psħi šebi nořy, kiž bu šħižowany, dħa my psħiřam, šo by šo wón šputowany do wulkeho Řoma psħinjeřħ a t šabawje luda dźiwim šwěřjatam woprował. A kaź běřche kėžor porucźil, tak šo šta.“

F.

Pawol Gerhardt a jeho khěrłusche.

W 300lětnemu narodnemu dnjej šwěrneho šwědka Rnjesoweho

12. měrza 1907.

(Pofracžowanje.)

2. Jeho khěrłusche.

Něhdže 120 khěrłuschow je Pawol Gerhardt spěwał. Wošebje w młodych lětach je tekame pšpnił. Něhdže 40 šu šo šhromadne wobšedženstwo našeje ewangeliško-luthersteje zyrkweje šezinike a wone šo spěwaja w našich Božich službach. Šsam Pawol Gerhardt tute khěrłusche hromadził njeje a šnano w šwojej ponižnosći šebi ani na to pomyšlił njeje, šo mohle šo wot našich wošadow w Božich službach spěwacž. Dofelž pať jich rjanosć a wažnosć pšnachu, je wot lěta 1648 do spěwatšich pšiwšachu. Přemi šhromadny wudawł doktorja Jan Suriy Ebeling 1666 w 10 šeshtiwach š hłóškami. Wórny běšče tónle wudawł ros-pšchedaty a nowy nakład bu nusny. Wot teho čaša je šo wjele nowoczišćow štało.

To drje móže šo prajicž, šo je Pawol Gerhardt najwšichšchi šthodženł w našich khěrłuschach dozpił. Wopšchijecze je naše ewangeliško-lutherste wušnacze, wěra Lutherowa do šameho šłowa Božeho a wěra reformatorow. Šchtož naši wótzojo w Augšburgu wušnachu, to je šrijedžina khěrłuschow našeho wot Boha wobhnadženého khěrłuscherja. A tola šu jeho khěrłusche hinašche hacž Lutherowe. Khěrłusche reformazišeho čaša wupraja š wjetšcha šhromadne wušnacze wěrjazeje wošady a rěčja teho dla š wjetšcha we wjetščinje: Wny wěriny wšchitzy do Boha; jed'n twjerdy hród je našč Bóh šam; ta šbóžnosć jow ł nam pšchitšadža. Pawol Gerhardt pať njerěči jako hłóš wošady, ale wuštadža wot stejniščeža paršchonšeho pšchewědčjenja w jednocze; wjele khěrłuschow šo šapocžnje š „ja“: Šak powitam ja tebe, Ša šo czi, Bóžo džakuju! Ša šym wšchón Bohu poddaty!“ A to je wěšče pofracžowanje — wěra wošady je šo paršchonšta wěra, wobšedženstwo wutrobny šezinike, wona je pšchewšča pšches wutrobu khěrłuscherja. Šchtož je khěrłusche tať ludowe šezinike, je wutrobnosć, kiž š nich rěči:

Wjes jeho khěrłuschow njemohli šebi po prawom myšlicž naše zyrkwinske lěto.

Hdyž adventki čaš pšchindže, šaspěwamy š Pawołom Gerhardtom w našich Božich domach:

Šak powitam ja tebe,
Mój Jesu najlubšchi;
Šak šapomnju ja šebje,
Čže džeržu w wutrobi.

Hdyž nowe lěto pšchindže, špěwamy:

Něť š Boha šaspěwamy,
Čžesć temu Rnjesej damy,
Šiž na naš š hnadu hladať
A mozy došć je nadať.

Šod šchizom na Golgatha šaspěwamy wutrobu=šimazy čžichipjatkowny hłóš:

D hłowa, krawonje šbita
A pokna bolosćow,
D hłowa, ł šměchu šwita
Š tej kónu wot čžernjow!

A šwjatki, hdyž najwšichšchi troštat dele pšchindže, wšštamy:

Čžehń nuts do šwojoh' rodu,
Budž mój hłóš w wutrobi,
Šiž ty pšches šłowo š wodu
Mje š nowoh' porodži.

A taž zyrkwine lěto, tať pšchewšchijujuja Pawola Gerhardtowe khěrłusche naše žyle šchewšchijanske žiwjenje:

Štaň, wutroba, a špěwaj,

Ššo Božej hnadže džiwaj —

šaklinczi rano; a hdyž wjecžor šo na šemju lěha, šo ruzny šthnjetej a rót šo modli:

Něť wotpocžuje hola,
Škót, ludžo, měšta, pola,
Łón žyly šwět šnadž špi.

W pruhowanju mny šo pošbėhujemy:

Še Bóh mój pšchecžel ša mnje,
Dha nicžo njerodžu,
Šacž žyly šwět čže na mnje,
Ša ł Bohu šdychuju!

a pod čžěžkotu šchizja šo trošchtujemy:

Ač, porucž Bohu šwěru
Ššwój pucž a šrudobu,
A wopomń š prawej wěru:
Bóh šnježi na njebju.
Wón loť a wětry wodži,
Tež wšchitke mróczele,
Šucž, po kotrymž šo šhodži,
Tym šwojim šjewicž wě.
(Pšchichodnje škóncženje.)

Džěčatka, lubujče šo mjes šobu!

Šako Šesufowny japoschtol Jan pošlednje lěta šwojeho žiwjenja w Šfesu pšchewšwasche, wón tež pšchi najwjetšchej čželnej šlabosći ženje njefatomdžowasche, šo do šhromadžšnow wošady nošycž dawacž a w nich pšchitomny byčž. Tola wobšchěrnje ł wošadže rěčecž, taž bē to hewaf čžinił, njebēšche čžesćžedostojnemu šchědžiwzej we jeho wškošej štarobje wjazny móžno; wón wobmješowasche šo tehodla na pšchivolanje: Džěčatka, lubujče šo mjes šobu! Dofelž pať tole napominanje njepšchestajnje wošpjetowasche a šhromadžšnje ženje něšchto druše a nowe njeprajeshche, bu wón škóncžnje praschany, čžehodla tola pšchewo tušamu wěž naspomina a wobtwjerdža? Dofelž je to Rnjesowa pšchifasnja, wón wotmolwi, a hdyž šo ta dopjelnja, dha je došć.

F.

Sprawneho Bóh njewopuschzi.

Šowjedańčtko je štaršcheho čaša.

(Pofracžowanje.)

Wěharjež Šětrowa šhěžta štejesche w R. pšchi kónzu wšy. Njebychu-li někotre hrjady hiščeže džeržate, by šo wona dawno do hromady špnyła. To by ša Wěharjež Šětra jara mjeršaze bylo, pšchetož wón ju njeby mohł šako natwaricž.

Šo žylej wšy bē wón jako njefnicžomnił derje šnaty. Wón w štale džělascche a budžiče-li šradny byl, by šo se šwojimi jara derje šeziwicž mohł. Šemu pať čžyšče šo pšchewo jara picž, a woda jemu na žane wafchne šłodžicž njechasche. Teho dla mēješche štajnje palenzowu bleschu pšchi šebi a njemóžeshche bjes njeje živy byčž. Pšchi džěle wodnjo wofa wón tať někať štróšby, ale wjecžor bē pjany taž šwinjo. A jeho njefbožu pucž do štały, w kotrejž wón džělascche, nimo forčžmy a paleńnje wjedžišche. Štano drje tam někať nimo trjechi — ale wjecžor jeho čžert ša wšchē wlošny nuts čžehnjeshche. Šdyž na to pjany dom pšchindže — a to šta šo kóždy džei — dha šwarjeshche žona, wjetšche džěči šo jemu šmējachu, mjeńšche šo ššhowachu pułow dla, kotrejž wón wudžěleshche. Pšchi tym wón šakrowasche a leštrajške šłowa šo š jeho erta šhpachu, taťkež hiščeže ničtō njebē šlyšchal. Wo dnjo šhodžachu džěči po

prośchenju abo kranjachu na polach; wječor wone, pschińdžechu-li dom, tam a jow ležachu. Po zhlým domje bě njeczistosc, nusa, khudoba, nahota a hlódb. Wo nękajkim kšesćizjanskim waschnju, wo semšchikhodženju, wo Božim błowje, wo paczerje-spěwanju njebe žana rěč.

Do tuteje štwórbny pschińdže Surij, so by so woczahnył; do tajšeje mordasťeje jamy bě jeho gmejna pschedala. Njedyrbjesche so jow po czěle a po duschi kšahč? Sdnyž so wopomni, so wón we tutym domje nicžo dobre njewidžesche a njeshyschesche, so dyrbjesche s Běharjez džěcziimi po prośchenju khodžic, so te jeho k wšchellkemu lóshstwu wabjachu, so dyrbjesche hlódbny bycz a w nječistosczi so walecz: dha so jedyn njeby džiwacz mohł, by-li so sanjerodžil.

Spodžiwne pak je, so bu tuta šyrotu pschede wšchitkim šlym wobarnowana. Njebjeski Wóczez hladasche sa Surjom se šwojim mišym wołom a džeržesche jeho se šwojej prawizu na prawym puczu. Marja žaneje próžy njelutowasche, so by kšahenje wot jeho dusche wotwobročila a napominasche jeho k wšchemu dobremu, kaž macz šwoje džěczo, a Seńka, jeje džowka, starasche so sa njeho kaž šotra sa šwojeho bratra a našnczowasche jeho s pomastami, so njetrjebasche ženje hlódbny bycz. We schuli pak wón jara derje wufnjesche. Wón mějesche dobru głowu a posasowasche wošebne dary. Starý knjes wuczeť njemóžesche jeho došć dołhwalicz, so tak rjenje pišasche a derje licžesche. Surij bě jako pęne a po-božne džěczo wotrostł.

Jako bě czaš tudy, so mějesche se schule hicz a kšesćizjanski šlub wobnowic, nastu praschenje, schto dha dale s nim budže. Njech so pschistaji, rěkasche w gmejnje, dha šebi khlěb a draščenje šašluži; my jemu nicžo wjazny njedamy. Tón hólz je jara šlaby, prajachu drusy, njech krawstwo wufnje; našch wješny krawz Bětsch pocžina starý bycz, njech tón jeho wošmje, dha mamy šažo krawza wo wšny, hdyž tón wumrje. Darmo jeho njewošmje — rěčachu najmudrišchi, a najlěpsche budže, so do Němzow czehnje a so šam sa so stara.

Mjes tym bě so Marja hižom sa njeho starała. „Schto chzesch wufnycz, Surjo?“ so wona jedyn džęń woprašča. „„Ach““, rjekny wón, burske džělo so mi njelubi, dokelž šym šlaby na stawy; starý knjes wuczeť radži so bych najlěpschi byl, hdy bych mohł pschekupstwo wufnycz, dokelž móžu derje pišacz a licžic““.

„Pschekupstwo?“ Marja wotmolwi, Bože dla, schto šebi myšlisch; k temu šluscheja pjenjesy, a tych ty nimasch. My dyrbimy na něschto drahe myšlic!“ —

Tola pak Marji tuto žadanje Surjowe s myšlow njepschindže. Sej so sčasche sa Surja najlěpsche bycz, hdy by so něhdže do města dacz mohł, a hdy by to k jenemu pschekupzeji bylo. Wona mějesche wuja, kotrehož šyn bě pschekupstwo wufnył a wot teho bě kšahčala, so wšchak so to s lohkim wuwjescz hodži. Duž wona tu wěz mjelczo pschi šebi pschemyšli a nikomu, najmjenje šwojemu mužej nicžo wo tym njepraji.

We měscze pak bě pschekupz, s kotrymž so wona derje snajesche. Wona we jeho klamach wšchitko kupowasche, schtož so do hospodasťtwa trjebasche a teho runja tež Měrczin želešo, a schtož hewal tam bjerjesche. Tutón pschekupz wjele na Surja a Marju džeržesche, dokelž wobaj wšcho s hotowymi pjenjesami placžeschtaj. Wón bě pscheczelniwy a duschny muž a jeho žona druhdy Marju na schalku kšofeja pscheprošny. Wonaj žaneho džěcža njemějeschtaj, a dokelž móžeschtaj šerbizny rěčecz, mějachu šerbizny burja wjele dowěrjenja k nimaj. Marja bě jimaj husto šwoju domjazu nusu wustoržila a myšlesche šebi něł: ja k Libuschy póndu, tón budže mi derje radžic, schto mam s Surjom cžinicz.

Šenu šobotu psched jutrami džěšche Marja do města a do

Libuschiz klamow. „Dženža je šyma“, praji knjeni Libuschina, jako ju wuhlada, „njechacze schalku kšofeja pola mje wupicž?“ To bě dobra škladnoscz sa Marijne wotpohladanje. Wona pschekupzeji a jeho žonje wšchitko šwupowjeda, schtož jej na wutrobje ležesche, fak je so jej s Surjom schlo, fak je jeho macz wumrjela a wona so po nim horje brala, fak je wón s Božej pomožu pschede wšchitkim šlym wobarnowany a we schuli derje wufnył, so je šmjercz khudy cžlowjek a so chze radny pschekupstwo wufnycz a tak dale.

Libuschy a jeho žona s džělbranjom pschipošluchaschtaj a napošledku bu wuczinjene, so chzetaj Surja k šebi wšacz a so dyrbi wón schěscz lět pola njeju sa wucžomnika bycz; so pak nječataj šebi nicžo sa to žadacz, hdy by Marja so sa jeho draštu staracz chžyła. Ta do teho s wješelom šwołi.

Libuschizy a Marja hišcže wuczinichu, so Měrczin wo žykej wěžny nicžo šhonicz njeshmje, ale so dyrbi pschekupz na gmejnskeho prjódštejerja list pišacz a prajicž: Sa šym šahšchak, so macze khudu šyrotu w gmejnje, kiž ma wošebne dary a lósch k pschekupstwu; pošczelcže mi teho hólza; ja chzu jeho darmo pschekupstwo nawucžic.

Gmejnski pschedstejer w N. a wšchitke stawy gmejnskeje radny woczi rosdžerjachu, jako tón list s města dostachu. Měrczin praji: „To Bóh wě, s wotkal je tón wo Surju šhonił; njech s tym hólzom špyta, ale ja wěšcžu, to nicžo njebudže, pschetož Surij je prośchet-ski hólz a jemu bórny cžeknje.“ Dokelž pak šebi Libuschy nicžo sa Surjomu wucžbu nječadasche, šwołi žyła gmejnska rada rad do jeho žadanja a Surij cžehnische po jutrach do města, so by pschekupstwo wufnył.

(Pschichodnje dale.)

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Šsrjedu 27. mērza šwjeczesche knjes kantor Šjelka w Rakezach šwóbi 25lětny šastojnski wuczerški jubilej. W rańschich hodžinach špěwasche jemu jako šwojemu wódžerjeji žyrkwinski chor rańschi postrow, 23. psalm: „Tón Knjes je mój paštyr.“ Nlano w 9 hodž. bęsche so w schuli šeschlo: schulste pschedstejiczerštwu, šastupjerjo žyrkwinskeho pschedstejiczerštwu a knježa wuczerjo a pręnja schulska rjadownja. Po wuspěwanju kšerluschy wustupischtej dwě holzy a knjeja jubilara se šbožopšchajezej schtucžku postrowišchtej. Na to jemu pręni hólz a pręnja holza l. rjadownje šbože pschepodaj. Na to mějesche knjes šarar Šólcz krotku rěč, w kotrejž so jubilaraj sa jeho šwěrne špřobniwe škutkowanje džakowasche. Šemu Bože žohnowanje pschepo na dališche škutkowanje pschepoda w mjenje schulskeje gmejny krawny teppich a w mjenje žyrkwinskich prjódštejerjom rjany wobras se žiwjenja našcheho Šbóžnika. W mjenje schulskeho pschedstejiczerštwu pschepoda knjes rendant Želder rjany dubowy stol. Šopoldnju postrowichu knježa kollegojo knjeja jubilara se šwojimi šbožopšchecžemi a pschepodachu jemu jako dar rjany wobras. Bóh luby knjes žohnuj, kaž hacz dotal, jeho škutkowanje w žyrkwi a schuli!

— Šsrjedu po jutrach je šerbški džęń — šhadžowanje Macžizy w Šserbskim Domje! Šserbja, hotujcže so na šerbški džęń do Budyšchina.

„Šombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz. Na schtwórcz lęta placzi wón 40 np., jenotliwe cžišla so sa 4 np. pschedawaju.